

Jézust követő jóbarátok

Saci nem számított Kata kérdésére.

Írta: JoLyn Brown
(Igaz történet alapján, magyar átdolgozás)

Ez a történet eredetileg Ausztráliában játszódott.

„Viszlát, Saci! Tudom, hogy ma nagyon ügyes leszel!” – mondta Anya.

Saci kipattant a kocsiból. „Köszöni!”

Saci ma szerette volna meghívni a barátait a keresztelejére. Anya az iskolába menet segített neki gyakorolni a meghívásukat.

Saci odaszökdécselt az osztályába vezető nagy, kétszárnyú ajtóhoz. Keresztény iskolába járt. Ez azt jelentette, hogy mindannyian együtt tanultak Jézus Krisztusról, bár nem mindenki tartozott ugyanahhoz az egyházhoz. A tanító nénije az osztályterem ajtaját Jézus különféle elnevezéseivel díszítette. Ilyenek voltak köztük, mint *Csodát cselekvő* meg *Én Istenem*.

Ma Saci észrevett egyet, amelyik így szólt: *Szavát megőrző*.

Saci lelkesen mosolygott. A keresztelezésekor ő is ígéreteket fog tenni, és be is fogja tartani azokat!

Saci ebédidőben Kata és Johanna mellett ült a tanterem előtti lépcsőn. Miközben ettek, Saci úgy gondolta, ez jó alkalom lesz megtenni azt, amit gyakorolt.

Saci mély lélegzetet vett. „Hamarosan megkeresztelkedem. Van kedvetek eljönni?”

„Hogyhogy most keresztelkedsz meg?” – kérdezte Kata.

Saci próbált emlékezni mindarra, amit Anyával gyakorolt. „Mert szövetséget szeretnék kötni. A

szövetség egy ígéret Istennek. Miután megkeresztelkedtem, megkapom a Szentlélek ajándékát.”

Kata a szendvicseért nyúlt. „Engem kisbabaként kereszteltek meg.”

„Engem is – mondta Johanna. – Azt hittem, mindenkit csecsemőként keresztelnek meg.”

Saci érezte, amint összezavarodik. Nem tudta, mit mondjon.

Iskola után Saci elmondta Anyunak, mi történt. „Kata és Johanna miért kisbabakorban keresztelkedett meg?”

Anyu leült mellé. „Más egyházak másképp tesznek dolgokat. Egyes egyházakban a csecsemőket úgy keresztelik meg, hogy vizet csepegtetnek rájuk. Mi viszont abban hiszünk, hogy amikor megkeresztelkedünk, szent szövetséget kötünk. És elég idősnek kell lennünk ahhoz, hogy megértsük, mit ígérünk.”

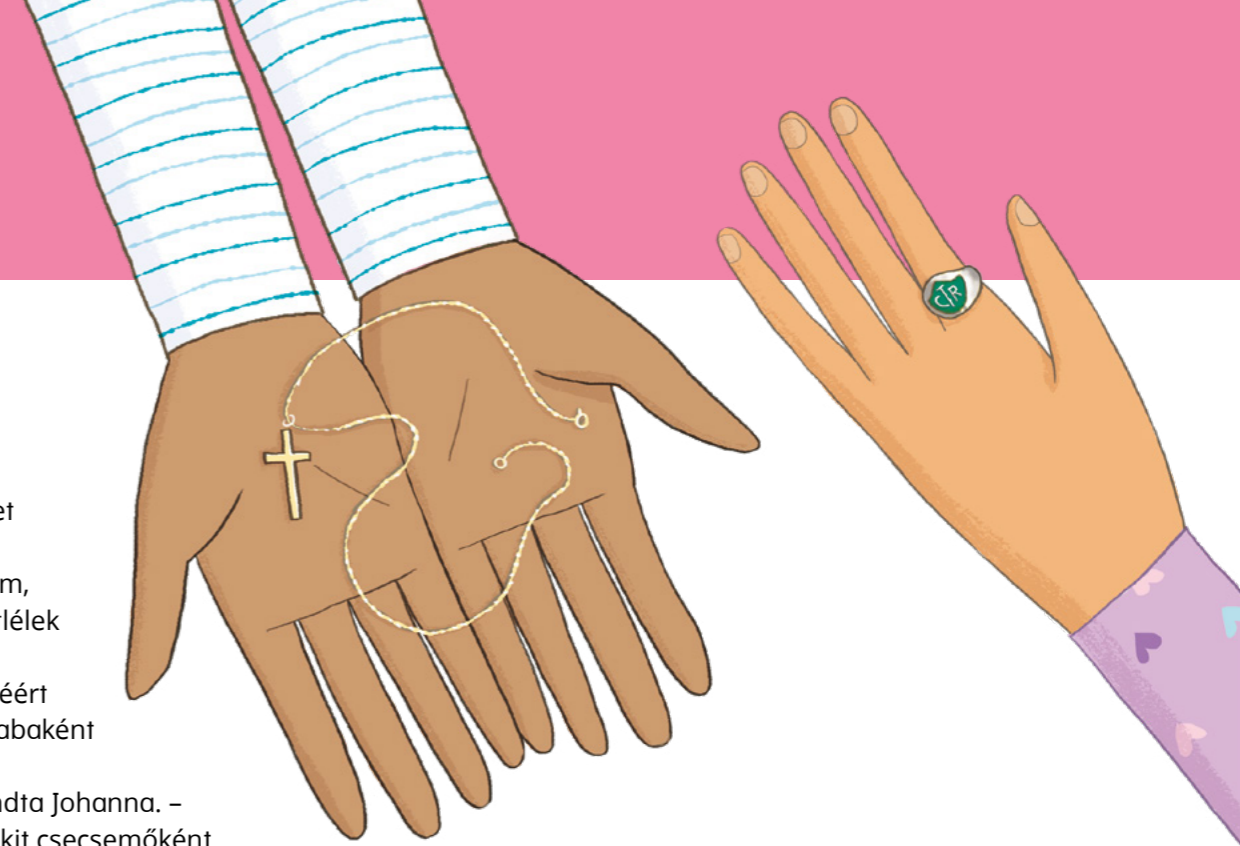
Saci belegondolt, még milyen különbségeket vett észre a suliban. A barátai olyan módokon hódoltak Istennek, amelyek különböztek attól, amit ő megszokott.

Anyu megölelte. „Ügyes voltál ma.”

Saci jobban érezte magát. Nem tudta, mit válaszoljon a barátai kérdéseire, de megtette, ami tőle telt. Még mindig szerette volna meghívni őket a keresztelejére.

Másnap Saci és Kata együtt sétáltak az osztályteremig. Kata elejtett valamit, Saci pedig felvette neki. Egy nyaklánc volt, rajta kereszttel.

„Köszönöm! – mondta Kata, amikor elvette a nyakláncot. – Nagyon szomorú lennék, ha ezt elveszíteném. Jézusra emlékeztet engem.”

Saci mosolyogva mutatta a VAJ-gyűrűjét. „Engem ez emlékeztet Jézusra! A VAJ azt jelenti, hogy »válaszd a jót«. Arra emlékeztet, hogy tegyem meg azokat a dolgokat, amelyeket Jézus tette.”

„Ez tetszik” – mondta Kata.

Saci és Kata az osztálytermük ajtajához értek. Kata rámutatott Jézus nevére az ajtón: *Útkészítő*.

„Ez az egyik kedvencem!” – mondta Kata.

„Nekem is tetszik!”

Saci mellkasát boldog érzés járta át. A tanító nénije mondta neki, az *Útkészítő* azt jelenti, hogy Jézus elkészítette az utat ahhoz, hogy a dolgok megtörténjenek. Jézus utat készített Sacinak, hogy sok különböző egyházhoz tartozó gyerekek köthessen barátságot. Volt, amiben különböztek egymástól, de egy dologban hasonlítottak: mindannyian szerették Jézust, és követni akarták Őt. Saci tudta, hogy ez boldoggá teszi Jézust. ●

„Az előttünk álló napokban azoknak, akik hisznek Jézus Krisztusban, szükségük lesz egymás barátságára és támogatására.”

Neil L. Andersen elder: Krisztusról beszélünk. *Liahóna*, 2020. nov. 90.

